

– Ez a Roeder tökrészeg – gondoltam magamban, és igazam is volt. Roeder megpróbált felállni a székéről, de visszazuhant. Még motyogott ezt-azt – semmit sem értettem belőle –, ám aztán csak meredt maga elé. Ráadtam a mellényét (megtapogatta benne a pénztárcáját), és valahogy nagy nehezen visszatámogattam a hoteljébe. Útközben folyton a szívemre akarta tenni a kezét, s közben könnyörögve nézett. Másnap tizenegyig aludtam, csorgott rólam a víz, mire magamhoz tértem. – Istenem – gondoltam. – Milyen kínos lesz a ma esti vacsora!

De Roeder úrral szerencsére soha többé nem volt alkalmam beszélgetni. Másnap ugyanis a reggeli hajóval váratlanul elutazott. Mikor pedig aznap este a vendéglőnkben vacsoráztunk, egy szikár, elegáns férfi lépett az asztalunkhoz. A hotel egyik londoniere volt: levelet hozott számomra. A levélben a következő állt:

„Tiefe Gemüter sind genötigt in der Vergangenheit, sowie in der Zukunft zu leben.”
Goethe: *Dichtung und Wahrheit*

Sötét gyanú ébredt bennem.

– Hogy hívták az urat, aki ezt a lapot küldte? – kérdeztem a londonert.

– Dr. Arnold Mauksch a neve. Kedves ember. Gyakran nyaral nálunk. Osztrák ügyvéd. Azt mondta, feltétlenül adjam át önöknek ezt a lapot: a bajuszos úrnak, aki a három gyerekkel itt szokott vacsorázni. Ugye ön az?

A londoniernek egy márka borralalót adtam. A feleségem szerint kevés, de szerintem egy hamis búcsúlevélért ennyi is bőven elég.

Csengery Kristóf

TAVASZI HALÁSZAT

Mint aki nem tesz mást: benyit nyugodtan
egy szobácskába, s bár
teljes létével tudja, nem fog onnan
többé távozni már,
mégis belép, a szívverése nem vált
gyorsabbra, széttelint, készítve leltárt,
asztal, korsó, pohár,

rozoga szék, mellette polc, emitt lesz
mától az ágya – épp
úgy szeretnék én is, mint aki így tesz,
belépni, ez a kép
ha megnyílna nekem. Mint aki bortól
tisztábban lát, s magát kitépve korból,
térből, ámulva lép

át az örökbe. Tavaszi halászat:
a tónusok szelíd
gyöngyháza itt nem ismeri a nyár vad
fény-ökléseit,
a koponyába mártott kések izzó
őrületét. Itt derengés van, itt jó.
Fent bal felől a híd

jelzés csupán: valahol jár az óra.
Törvény-merőkanál
oszt ütemet, s ugorván durva szóra,
rabszolgahad zihál.
Itt mély a lélegzet, itt van idő – van,
mert nincs. A lágy, csillámfodros folyóban
parthoz pányvázva áll

s vizet legelget két ladik. A zsenge
ártéri lomb szakadt
sugárszűrőjén szürkével keverve
tör át, s határokat
old a villódzás: egyik szín a másik
ikre, minden páráll, egymásba játszik.
A zöld ernyő alatt,

a bal ladikban egy öreg. Ruhája
elnyútt, fején sötét,
apró kalap. Egykedvű G, magába
görbed. Az életét
gondolja át? Hálót a vízbe halnak
dob, vagy halálnak? Más nem is akar, csak
mindig várni? Miért

üres a parthoz közelebbi csónak?
S valóban üres-e,
vagy valami szemmel nem láthatónak
terhével van tele?
Úgy kell legyen, hogy aki odanézett,
egy pillantás, s már értse az egészét:
az ott az ő helye,

mindig az volt, mindig az lesz. Ha ezt át-
érzi, lépjen tovább,
új kép elé. S amíg más tájakat lát,
más fényt, más színt, puhább
árnyékot, élesebb kontúrt, akár a
megszabadított, eszméljen magára:
frissebben jár a láb,

könnyebb a szív. Mi történt? Szinte semmi:
érezze így, igen.
S ne is vágyjon a képhez visszamenni.
A zsigereiben
tárolja, nedvként: negatív a filmen,
sejtjeiben a hely, hová, ha innen
eloldozzák, pihen-

ni tér. Mint aki nem tesz mást, nyugodtan
bólint, szóljon, akár
félhangosan, pár szót: „jó tudni, hogy van
egy hely, s ha itt lejár
az órám, én is annak a folyónak
leszek halásza. Enyém az a csónak,
csak a jöttömre vár”.

Lackfi János

FOGYATKOZÁSOK

Ha megsüketül a szájam
és vaktöltények az ízek
hát fülemmel dohányzom
orromban járatom a fogkefét
Ha megvakul a fülem
hangtompító nő hozzá
szememmel hallgatom
a tárgyak pufogását
Ha nem tapint szemem
mert érzéstelenítik
a parázs-sercegésből
felszálló füstgomolyból
találgatom a lángot
Ha már nem lát az ujjam
szemüveggel anélkül
szimatolom a dolgok
állagát erjedését